

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva T-330/20

ACMO Sàrl
proti
Enotnemu odboru za reševanje

Sodba Splošnega sodišča (tretji razširjeni senat) z dne 22. novembra 2023

„Ekonomska in monetarna unija – Bančna unija – Enotni mehanizem za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij (EMR) – Reševanje Banco Popular Español – Sklep EOR o zavrnitvi dodelitve nadomestila delničarjem in upnikom, na katere se nanašajo ukrepi za reševanje – Vrednotenje razlik pri obravnavi – Neodvisnost ocenjevalca“

1. *Ekonomska in monetarna politika – Ekonomska politika – Enotni mehanizem za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij – Sprejetje sheme za reševanje – Polje proste presoje Enotnega odbora za reševanje (EOR) – Obseg – Zahtevki delničarjev in upnikov za nadomestilo – Presoja zelo zapletenih znanstvenih in tehničnih dejstev – Zapletene ekonomske presoje – Široko polje proste presoje – Sodni nadzor – Meje – Očitna napaka pri presoji – Dokazno breme*
(Listina Evropske unije o temeljnih pravicah, člen 41(2)(a))

(Glej točke od 39 do 45 in 68.)

2. *Sodni postopek – Rok za predložitev dokazov – Člen 85(2) Poslovnika Splošnega sodišča – Področje uporabe – Nasprotni dokaz in dopolnitev dokaznih predlogov – Izključitev – Člen 92(7) Poslovnika Splošnega sodišča – Področje uporabe – Nasprotni dokaz in dopolnitev dokaznih predlogov – Vključitev*
(Poslovnik Splošnega sodišča, člena 85(2) in 92(7))

(Glej točko 50.)

3. *Sodni postopek – Ukrepi procesnega vodstva – Zahteva za predložitev dokumentov – Diskrecijska pravica sodišča Unije – Obveznosti predlagatelja*
(Poslovnik Splošnega sodišča, člena 88(1) in 89(3)(d))

(Glej točki 263 in 286.)

4. *Ekonomska in monetarna politika – Ekonomska politika – Enotni mehanizem za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij – Sprejetje sheme za reševanje – Mehanizem nadomestila delničarjem in upnikom – Metodologija vrednotenja obravnave*

delničarjev in upnikov v okviru običajnega insolvenčnega postopka – Neodvisnost ocenjevalca – Obseg (Uredba Evropskega parlamenta in Sveta št. 806/2014; Uredba Komisije 2016/1075)

(Glej točko 336.)

5. *Institucije Evropske unije – Izvajanje pristojnosti – Delegacije – Pogoji – Enotni mehanizem za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij – Mehanizem nadomestila delničarjem in upnikom – Ocena obravnave delničarjev in upnikov, na katere vpliva sklep o reševanju, s strani družbe ocenjevalke – Dopustnost – Delegacija pristojnosti Enotnega odbora za reševanje (EOR) za odločanje na družbo ocenjevalko – Neobstoj (Uredba Evropskega parlamenta in Sveta št. 806/2014, člena 20, od (16) do (18), in 76(1)(e); Uredba Komisije 2018/344)*

(Glej točke od 357 do 360, 364 in 365.)

Povzetek

V združenih zadevah T-302/20, T-303/20 in T-307/20 ter v zadevi T-304/20 so tožeče stranke fizične in pravne osebe, ki so bile delničarke Banco Popular Español, SA (v nadaljevanju: Banco Popular) pred sprejetjem sheme za reševanje v zvezi s to družbo. V zadevi T-330/20 pa gre za investicijske sklade, ki so pred sprejetjem te sheme imeli kapitalske instrumente, razen enega od njih, ki je pravni naslednik subjekta, ki je imel obveznice Banco Popular.

Na izvršni seji Enotnega odbora za reševanje (EOR) je bila 7. junija 2017 na podlagi Uredbe št. 806/2014¹ sprejeta shema za reševanje Banco Popular², ki jo je istega dne odobrila Evropska komisija³.

EOR je pred sprejetjem te sheme najel družbo Deloitte Réviseur d'Entreprises kot ocenjevalca (v nadaljevanju: družba ocenjevalka), da bi opravila vrednotenje Banco Popular pred morebitnim reševanjem in vrednotenje razlik pri obravnavi po morebitnem reševanju. Družba ocenjevalka je 6. junija 2017 EOR predložila vrednotenje (v nadaljevanju: vrednotenje 2), katerega namen je bil oceniti vrednost sredstev in obveznosti Banco Popular, zagotoviti oceno o obravnavi delničarjev in upnikov, če bi bil v zvezi z Banco Popular uveden običajni insolvenčni postopek, ter predložiti elemente, na podlagi katerih bi bilo mogoče sprejeti odločitev o delnicah in lastniških instrumentih, ki se prenesejo, ter na podlagi katerih bi EOR lahko opredelil tržne pogoje za namene instrumenta prodaje poslovanja. EOR je v shemi za reševanje, ker je menil, da so izpolnjeni zahtevani pogoji⁴, odločil, da se za Banco Popular uporabi postopek reševanja. Ob koncu preglednega in odprtega postopka prodaje, ki ga je izvedel španski organ za reševanje, in sicer sklad za urejeno prestrukturiranje bančnih institucij (FROB), so bile nove delnice Banco Popular prenesene na Banco Santander SA.

¹ Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL 2014, L 225, str. 1).

² Sklep SRB/EES/2017/08 o shemi za reševanje Banco Popular (v nadaljevanju: shema za reševanje).

³ Sklep Evropske komisije (EU) 2017/1246 o odobritvi sheme za reševanje za Banco Popular (UL 2017, L 178, str. 15).

⁴ Na podlagi člena 18(1) Uredbe št. 806/2014.

Po sprejetju sheme za reševanje je družba ocenjevalka EOR posredovala vrednotenje razlik pri obravnavi⁵ (v nadaljevanju: vrednotenje 3), ki je bilo izvedeno, da bi se ugotovilo, ali bi bili zadevni delničarji in upniki deležni boljše obravnave, če bi bil za Banco Popular uveden običajni insolvenčni postopek, v primerjavi z obravnavo, ki so je bili deležni zaradi reševanja. To vrednotenje je bilo izvedeno v okviru scenarija likvidacije – z uporabo španske zakonodaje – ob sprejetju sheme za reševanje. Družba ocenjevalka je ocenila, da bi uvedba običajnega insolvenčnega postopka privedla do nenačrtovane likvidacije. Ugotovila je, da se v okviru takšnega postopka ne bi pričakovalo nobeno poplačilo in da torej ni razlik pri obravnavi v primerjavi z obravnavo, ki izhaja iz ukrepa za reševanje.

Nato je EOR, da bi lahko sprejel končno odločitev o tem, ali je treba zadevnim delničarjem in upnikom dodeliti nadomestilo z uporabo Enotnega sklada za reševanje⁶, te pozval, naj mu sporočijo svoj interes za uveljavljanje pravice do izjave glede na njegov predhodni sklep v zvezi s tem⁷, v katerem je glede na vrednotenje 3 ugotovil, da jim ni treba plačati nadomestila. Postopek v zvezi s pravico do izjave je potekal v dveh zaporednih fazah, od katerih je bila prva faza registracije, v kateri so bili zadevni delničarji in upniki pozvani, naj izrazijo interes glede izvrševanja svoje pravice do izjave, druga pa faza posvetovanja, v kateri so lahko zadevne osebe predložile pripombe k predhodnemu sklepu, ki mu je bilo priloženo vrednotenje 3.

EOR je po koncu te faze posvetovanja preučil upoštevne pripombe in od družbe ocenjevalke prejel dokument s pojasnili, v katerem je ta potrdila, da so strategija in različni hipotetični scenariji likvidacije, podrobno opisani v vrednotenju 3, ter uporabljene metodologije in opravljene analize še vedno veljavni.

EOR je 17. marca 2020 sprejel Sklep SRB/EES/2020/52 za določitev, ali je treba delničarjem in upnikom, na katere so se nanašali izvedeni ukrepi za reševanje v zvezi z Banco Popular, dodeliti nadomestilo (v nadaljevanju: izpodbijani sklep), v katerem je menil, da je družba ocenjevalka neodvisna in da je vrednotenje 3 v skladu s pravnim okvirom, ki se uporablja, ter da je dovolj utemeljeno in popolno. Prav tako je predstavil pripombe, ki so jih predložili zadevni delničarji in upniki, ter njihovo oceno in ugotovil, da ni razlike med dejansko obravnavo zadevnih delničarjev in upnikov ter obravnavo, ki bi je bili ti deležni, če bi bila Banco Popular na datum reševanja v običajnem insolvenčnem postopku.

Splošno sodišče se je s sodbami, v katerih je zavrnilo tri tožbe, vložene na podlagi člena 263 PDEU, prvokrat izreklo o predlogu za razglasitev ničnosti sklepa EOR o morebitnem nadomestilu zadevnim delničarjem in upnikom po reševanju banke. V zvezi s tem je Splošno sodišče preučilo več še ne obravnavanih vprašanj, ki so bila izpostavljena v treh tožbah in ki so se nanašala zlasti na presojo položaja zadevnih delničarjev in upnikov, če bi bil v zvezi z Banco Popular uveden običajni insolvenčni postopek, na neodvisnost družbe ocenjevalke, na pravico do izjave med postopkom, na pravico do učinkovitega pravnega sredstva in na lastninsko pravico.

⁵ Na podlagi člena 20, od (16) do (18), Uredbe št. 806/2014.

⁶ Na podlagi člena 76(1)(e) Uredbe št. 806/2014.

⁷ Predhodni sklep EOR, ali odobriti nadomestilo delničarjem in upnikom glede na izvedene dejavnosti reševanja v zvezi z Banco Popular, ter o začetku postopka pravice do zaslišanja (SRB/EES/2018/132) (v nadaljevanju: predhodni sklep).

Presoja Splošnega sodišča

Na prvem mestu, Splošno sodišče je zavrnilo očitke v zvezi z nezakonitostjo izpodbijanega sklepa glede preučitve vprašanja, ali bi bili nekdanji delničarji družbe Banco Popular deležni boljše obravnave v okviru običajnega insolvenčnega postopka.

Prvič, Splošno sodišče je na eni strani navedlo, da je iz določb Uredbe št. 806/2014 jasno razvidno, da sklicevanje⁸ na obravnavo, ki bi je bili delničarji in upniki subjekta deležni, če bi bil zanj uveden običajni insolvenčni postopek, napotuje na njihovo hipotetično obravnavo v primeru likvidacije subjekta. Na drugi strani metodologija vrednotenja navedene obravnave, opredeljena v Delegirani uredbi 2018/344⁹, ustreza unovčenju sredstev institucije in torej prenehanju, kot je opredeljeno v členu 3(1), točka 42, Uredbe št. 806/2014.

Drugič, za ugotovitev razlik pri obravnavi se primerjava nanaša na dejansko obravnavo, ki so je bili zadevni delničarji in upniki deležni zaradi reševanja, ter na oceno njihovega položaja ob predpostavki, da ukrep za reševanje ne bi bil sprejet, tj. predpostavki, da bi subjekt prenehal.

Tretjič, Splošno sodišče je ugotovilo, da v okviru presoje razlik pri obravnavi po reševanju, za katero se je odločil FROB, špansko pravo določa, da je hipotetični scenarij prenehanja subjekta ob upoštevanju določb španske zakonodaje, ki se nanašajo na likvidacijo. Na podlagi tega je sklepalo, da mora biti določitev razlik pri obravnavi oprta na scenarij likvidacije, kar izključuje možnost scenarija, ki temelji na kontinuiteti poslovanja subjekta ali prisilni poravnavi.

Četrto, Splošno sodišče je pojasnilo, da je bilo treba hipotetični scenarij likvidacije, predviden v vrednotenju 3, opredeliti glede na položaj, v katerem je bila Banco Popular na dan reševanja. Na ta dan Banco Popular ni mogla nadaljevati poslovanja zaradi svojega likvidnostnega položaja, položaja propada ali verjetnega propada in morebitnega odvzema bančnega dovoljenja ter zato nista bila mogoča niti prisilna poravnava niti scenarij insolventnosti, ki bi izhajal iz predpostavke delujočega podjetja.

Splošno sodišče je prav tako zavrnilo trditev, da bi morala družba ocenjevalka opraviti vrednotenje Banco Popular tako, da bi bila predvidena prodaja institucije v celoti ali po proizvodnih enotah, ker bi to pomenilo nadaljevanje poslovanja podjetja. Družba ocenjevalka torej ni storila napake s tem, da je uporabila metodologijo, ki je temeljila na scenariju likvidacije in prodaji sredstev posamično ali po portfeljih.

Petič, izpodbijani sklep ni vseboval nobene očitne napake pri presoji niti glede upoštevanja najdaljšega sedemletnega trajanja postopka likvidacije, zlasti ob upoštevanju cilja, da se likvidacija izvede v razumnem roku, in negotovosti, ki nastanejo zaradi daljšega obdobja likvidacije, niti glede vrednotenja portfeljev donosnih in nedonosnih posojil, nepremičninskih odvisnih družb družbe Banco Popular in pravnih tveganj.

Na drugem mestu, Splošno sodišče je zavrnilo tožbeni razlog, ki se je nanašal na neobstoje neodvisnosti družbe ocenjevalke.

⁸ Na podlagi člena 20, od (16) do (18), Uredbe št. 806/2014.

⁹ Delegirana uredba Komisije (EU) 2018/344 z dne 14. novembra 2017 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta glede regulativnih tehničnih standardov, ki določajo merila v zvezi z metodologijami za vrednotenje razlik pri obravnavi v postopku reševanja (UL 2018, L 67, str. 3).

Prvič, navedlo je, da okoliščine obravnavane zadeve po eni strani ne dokazujejo, da je na družbo ocenjevalko pri izvedbi vrednotenja 3 vplivalo dejstvo, da je izvedla vrednotenje 2, po drugi strani pa so te okoliščine kontradiktorne trditvi, da se je lahko utemeljeno razumelo, da ta družba ni objektivna ali nepristranska.

V okviru vrednotenja 3 je namreč analiza razlik pri obravnavi temeljila na dejanski obravnavi zadevnih delničarjev in upnikov po reševanju. Ocena sredstev in obveznosti družbe Banco Popular, navedena v prvem delu vrednotenja 2, ni bila upoštevana v okviru vrednotenja 3 in torej ni mogla vplivati na družbo ocenjevalko, ko je izvedla zadnjenaVEDENO vrednotenje.

Poleg tega je vrednotenje 2 vsebovalo številne pridržke glede zanesljivosti simulacije scenarija likvidacije. Zato je Splošno sodišče zavrnilo očitke, ki se je nanašal na to, da je družba ocenjevalka za zaščito svojega poklicnega ugleda menila, da je pri izvedbi vrednotenja 3 vezana na ugotovitve iz vrednotenja 2.

Splošno sodišče je prav tako zavrnilo trditev, da je bila družba ocenjevalka motivirana za izognitev vsakršnemu popravku ali spremembi ugotovitev iz vrednotenja 2, ker je bila ta trditev v protislovju z okoliščinami, v katerih sta bili izvedeni vrednotenja 2 in 3. Vrednotenje 3 je bilo namreč oprto na natančnejše informacije od tistih, ki jih je imela družba ocenjevalka na voljo med vrednotenjem 2. Poleg tega je bil EOR že ob prejemu vrednotenja 2 obveščen o tem, da bi se morala družba ocenjevalka v vrednotenju 3 opreti na nove podatke in torej spremeniti oceno, opravljeno v simulaciji scenarija likvidacije. Družba ocenjevalka se pri vrednotenju 3 ni zadovoljila s tem, da je zgolj potrdila rezultat simulacije iz vrednotenja 2. Poleg tega zgolj dejstvo, da je družba ocenjevalka prišla do enake ugotovitve, ne more zadostovati za dokaz, da je menila, da je pri izvajanju vrednotenja 3 vezana na oceno, ki jo je opravila v vrednotenju 2.

Nazadnje, Splošno sodišče je zavrnilo očitke, da bi se moral EOR obrniti na drugega ocenjevalca za izvedbo vrednotenja po drugačni metodologiji, saj je bilo treba oceno obravnave prizadetih delničarjev in upnikov opraviti po scenariju likvidacije. Prav tako nobena določba Uredbe št. 806/2014 niti Delegirane uredbe 2016/1075 izrecno ne nasprotuje temu, da vrednotenja 2 in 3 opravi isti ocenjevalec.

Drugič, Splošno sodišče je zavrnilo očitke, ki so se nanašali na neobstoje neodvisnosti družbe ocenjevalke zaradi njenih domnevnih povezav z Banco Popular in Banco Santander.

V zvezi s tem je ugotovilo, da na dan imenovanja družbe ocenjevalke za neodvisnega ocenjevalca na eni strani identiteta kupca ni bila znana, tako da ni bilo mogoče upoštevati povezav med družbo ocenjevalko in družbo Banco Santander, in da na drugi strani družba ocenjevalka ni več opravljala revizijskih storitev za družbo Banco Santander.

Splošno sodišče je poudarilo, da je EOR v celotnem postopku v zvezi z reševanjem Banco Popular skrbel – kot je to moral storiti – da je družba ocenjevalka izpolnjevala zahteve po neodvisnosti in zlasti zahteve v zvezi z neobstojem navzkrižja interesov iz Delegirane uredbe 2016/1075¹⁰.

¹⁰ Na podlagi člena 41 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2016/1075 z dne 23. marca 2016 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta glede regulativnih tehničnih standardov, ki določajo vsebino načrtov sanacije, načrtov reševanja in načrtov reševanja skupine, minimalna merila, ki naj bi jih pristojni organ ocenil v zvezi z načrti sanacije in načrti sanacije skupine, pogoje za finančno podporo v skupini, zahteve o neodvisnih ocenjevalcih vrednosti, pogodbeno priznavanje pooblastil za odpis in konverzijo, postopke in vsebino zahtev v zvezi z obveščanjem in obvestilom o mirovanju ter operativno delovanje kolegijev za reševanje (UL 2016, L 184, str. 1).

Tako EOR ni storil napake s tem, da je menil, da storitve, ki jih je družba ocenjevalka opravila za Banco Popular in za Banco Santander, niso mogle vplivati na njeno presojo pri izvedbi vrednotenja 3 in torej z njimi ni bilo mogoče dokazati obstoja znatnih dejanskih ali potencialnih interesov, ki so skupni ali v navzkrižju z njima.

Prav tako z nobeno trditvijo niso bile izpodbite presoje EOR v zvezi z neobstojem povezave med, na eni strani, revizijskimi storitvami in storitvami v zvezi z integracijo družbe Banco Popular, ki jih je za Banco Santander opravila družba ocenjevalka, ter, na drugi strani, elementi, upoštevni za vrednotenje 3, ki se je nanašalo le na vrednotenje družbe Banco Popular, in ne na vrednotenje družbe Banco Santander.

Poleg tega tožeče stranke niso pojasnile, kako naj bi te storitve, ki jih je opravila družba ocenjevalka, vplivale ali bi se lahko zanje razumno štelo, da vplivajo na njeno presojo pri izvedbi vrednotenja 3.

Splošno sodišče je tudi štelo, da je za ugotovitev, da bi moral EOR upoštevati videz pomanjkanja objektivnosti ali nepristranskosti družbe ocenjevalke zaradi njenih povezav z Banco Santander, potrebno dokazati, da je prva od teh družb s tem, ko je v vrednotenju 3 menila, da zadevni delničarji in upniki v okviru običajnega insolvenčnega postopka ne bi bili deležni boljše obravnave od tiste, ki so je bili deležni zaradi reševanja, želela favorizirati drugo od teh družb. Poleg tega bi tudi ob predpostavki, da bi družba ocenjevalka pri vrednotenju 3 ugotovila, da bi bili zadevni delničarji in upniki v primeru likvidacije Banco Popular deležni boljše obravnave od tiste, ki so je bili deležni zaradi reševanja, nadomestilo, ki bi lahko iz tega izhajalo, izplačal Enotni sklad za reševanje, ne pa Banco Santander.

Poleg tega je Splošno sodišče štelo, da rezultat vrednotenja 3 ne vpliva na zakonitost in legitimnost odločitve, da se za Banco Popular začne postopek reševanja, ter na rezultat tega reševanja, to je njeno prodajo Banco Santander, in da ne more povzročiti, da bi se zadevnim delničarjem in upnikom podelila pravica do nadomestila s strani Banco Santander.

Splošno sodišče je ugotovilo, da ker vrednotenje 3 ne glede na njegov rezultat ni moglo vplivati na položaj Banco Santander, družba ocenjevalka ni mogla favorizirati te družbe. Zato povezave med njima niso mogle vzbuditi upravičenega dvoma o obstoju morebitnih predsodkov niti niso mogle voditi do pomanjkanja objektivnosti ali nepristranskosti družbe ocenjevalke. Te povezave niso pomenile okoliščine, ki bi lahko omajala njeno neodvisnost pri izvedbi vrednotenja 3 in njeno imenovanje s strani EOR za neodvisnega ocenjevalca.

Na tretjem mestu, Splošno sodišče je zavrnilo tožbeni razlog, ki se je nanašal na domnevno kršitev pravice delničarjev in upnikov do izjave, zlasti ker naj bi jim EOR naložil, da morajo svoje pripombe predložiti v obrazcu.

V zvezi s tem je, prvič, opozorilo, da je treba spoštovanje pravice do izjave zagotoviti, tudi če ni ureditve, ki bi izrecno določala izvrševanje te pravice, ter da niti Uredba št. 806/2014 niti člen 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) ne določata posebnega postopka za izvajanje pravice do izjave. Tako je odločitev EOR, da uporabi obrazec za zbiranje pripomb zadevnih delničarjev in upnikov, spadala v njegovo polje proste presoje pri organizaciji tega postopka, da bi se zadevnim delničarjem in upnikom omogočilo izvrševanje njihove pravice do izjave, pod pogojem da so jo ti lahko učinkovito in koristno uveljavljali.

Drugič, v obravnavani zadevi je Splošno sodišče ugotovilo, da je EOR preučil vse prejete pripombe in je v izpodbijanem sklepu pojasnil, zakaj nekatere od teh pripomb niso upoštevne za sprejetje izpodbijanega sklepa, ter je zavrnilo trditev v zvezi s kršitvijo pravice do izjave, razlog za katero naj bi bilo to, da je EOR zavrnil neupoštevne pripombe.

Tretjič, ugotovilo je, da so bila na obrazcu vprašanja oblikovana nevtralnno v obliki kratke predstavitve zadevne teme in napolila na zadevne dele predhodnega sklepa ali vrednotenja 3, čemur je sledilo vabilo zadevnim delničarjem in upnikom, naj podajo svoje pripombe ali mnenja o tej temi.

Četrtrič, Splošno sodišče je zavrnilo trditev v zvezi z omejitvijo dolžine odgovorov na obrazec, ker je bila ta trditev povsem teoretična in z njo ni bilo mogoče pravno zadostno dokazati, da bi bil izid postopka brez take omejitve lahko drugačen.

Po eni strani so bile namreč pripombe, ki so bile predložene med postopkom v zvezi s pravico do izjave kot odgovor na obrazec, v izpodbijanem sklepu podrobno analizirane in so pripeljale do tega, da je družba ocenjevalka sprejela dokument s pojasnili. Tako sta EOR in družba ocenjevalka kljub temu, da je bila dolžina pripomb omejena, nanje podrobno odgovorila.

Po drugi strani tožeče stranke niso navedle, katerih pripomb razen tistih, ki so bile podane ter na katere sta EOR in družba ocenjevalka odgovorila, naj zaradi velikosti obrazca ne bi mogle uveljavljati. Prav tako niso pojasnile, katere dokumente so želele priložiti k obrazcu.

Na četrtem mestu, Splošno sodišče je kot brezpredmeten zavrnilo tožbeni razlog, ki se je nanašal na to, da vrednotenje 3 temelji na napačni podlagi, kar zadeva finančno stanje Banco Popular v času njenega reševanja.

Opozorilo je namreč, da je bilo treba presojo razlik pri obravnavi opraviti glede na dan, ko je bila sprejeta shema za reševanje. Izvedensko poročilo španske centralne banke z dne 8. aprila 2019, na katero so se oprle tožeče stranke in katerega predložitev s sprejetjem pripravljalnega ukrepa se je zahtevala, pa se je nanašalo na dogodke pred reševanjem Banco Popular, ki niso bili upoštevni za izvedbo vrednotenja 3.

Na petem mestu, Splošno sodišče je zavrnilo tožbeni razlog, ki se je nanašal na to, da je EOR na družbo ocenjevalko neupravičeno prenesel pooblastila za odločanje, ki so mu podeljena z Uredbo št. 806/2014.

Prvič, potem ko je Splošno sodišče ugotovilo, da tožeče stranke ne podajajo niti ugovora nezakonnosti Uredbe št. 806/2014, niti očitkov v zvezi z izvrševanjem diskrecijske pravice EOR ali nejasnostjo glede razmejitve njegovih pristojnosti v tej uredbi, niti očitkov, ki bi se nanašali na to, da je EOR kršil navedeno uredbo, ker naj bi prekoračil pristojnosti, ki mu jih ta podeljuje, je razsodilo, da s trditvami, s katerimi se EOR očita, da je družbi ocenjevalki podelil pooblastilo za odločanje, ni mogoče dokazati kršitve načel v zvezi s prenosom pooblastil.

Drugič, Splošno sodišče je opozorilo, da je odločitev, da se zadevnim delničarjem in upnikom ne dodeli nadomestila, sprejel EOR, in ne družba ocenjevalka.

Poleg tega je moral na podlagi Uredbe št. 806/2014 ekonomske in tehnične vidike ocene obravnave, ki bi je bili zadevni delničarji in upniki deležni, če bi bil za Banco Popular uveden običajni insolvenčni postopek, presojeti neodvisni ocenjevalec, in ne sam EOR. Zato dejstva, da je EOR družbi ocenjevalki zaupal izvedbo vrednotenja 3, ni mogoče razlagati kot prenos njegovega pooblastila za odločanje.

Tretjič, po eni strani glede na določbe Uredbe št. 806/2014 dejstva, da je EOR odobril ugotovitve vrednotenja 3, ni mogoče razlagati tako, da EOR ni preveril, ali so bile izpolnjene zahteve, ki jih mora izpolnjevati neodvisni ocenjevalec pri izvedbi vrednotenja. Po drugi strani je že iz vsebine izpodbijanega sklepa razvidno, da EOR ni zgolj povzel vrednotenja 3 in dokumenta s pojasnili, ampak je preučil njuno veljavnost glede na pripombe zadevnih delničarjev in upnikov.

Na šestem mestu, Splošno sodišče je zavrnilo tožbeni razlog, ki se je nanašal na kršitev pravice do učinkovitega pravnega sredstva.

Splošno sodišče je v zvezi z nerazkritjem nekaterih informacij v nezaupni različici vrednotenja 3, ki je bila priložena k predhodnemu sklepu, navedlo, da presoja EOR, v skladu s katero so izpuščeni podatki v zvezi z rezervacijami za pravna tveganja iz vrednotenja 3 zajeti z varstvom poklicne tajnosti in so zaupni, ni sporna, kot ni sporno niti to, da za EOR velja obveznost varstva zaupnih podatkov¹¹. Poleg tega tožeče stranke niso navedle, da so ti izpuščeni podatki potrebni za razumevanje izpodbijanega sklepa ali za izvrševanje njihove pravice do učinkovitega pravnega sredstva.

Na sedmem mestu, Splošno sodišče je zavrnilo tožbeni razlog, ki se je nanašal na kršitev lastninske pravice.

Splošno sodišče je opozorilo, da je z Uredbo št. 806/2014 vzpostavljen mehanizem za zagotovitev, da delničarji ali upniki subjekta v postopku reševanja dobijo pravično nadomestilo v skladu z zahtevami iz člena 17(1) Listine.

V obravnavani zadevi tožeče stranke niso dokazale, da je EOR storil očitno napako pri presoji s tem, da je na podlagi vrednotenja 3 ugotovil, da zadevni delničarji in upniki Banco Popular ne bi bili bolje obravnavani v okviru običajnega insolvenčnega postopka kot v okviru reševanja, zato niso dokazale kršitve njihove lastninske pravice, ki bi bila posledica izpodbijanega sklepa.

Poleg tega ni mogoče utemeljeno trditi, da je EOR kršil člen 17 Listine s tem, da je bila vrednost nadomestila na podlagi načela, da noben upnik ne sme biti na slabšem, izračunana na podlagi najslabšega možnega scenarija za delničarje, in sicer postopka likvidacije Banco Popular. Uporaba hipotetičnega scenarija likvidacije je namreč v skladu z določbami, ki se uporabljajo.

¹¹ Na podlagi člena 88(5) Uredbe št. 806/2014.